

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobkyně: **A. C., s. r. o., IČO X**
sídlem X
zastoupená advokátem JUDr. Milanem Jelínkem
sídlem Malé náměstí 124, 500 03 Hradec Králové

proti

žalovanému: **Finanční úřad pro Středočeský kraj**
sídlem Žitná 12, 120 00 Praha 2

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem v podobě zahájení daňové kontroly a zadržení nadměrného odpočtu na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2015 a leden 2016

takto:

I. **Řízení se zastavuje.**

II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 23 075 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jejího zástupce JUDr. Milana Jelínka, advokáta.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se dvěma samostatnými žalobami podle části třetí, hlavy druhé, dílu třetího zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) odeslanými dne 5. 8. 2016 a následně soudem spojenými ke společnému projednání domáhala vydání rozsudku, kterým by soud vyslovil, že zahájení daňové kontroly a zadržení nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty (dále též jen „DPH“) za zdaňovací období prosinec 2015 a leden 2016 ze strany žalovaného je nezákonným zásahem, a žalovanému přikázal nepokračovat v provádění daňové kontroly a vydat bez zbytečného odkladu rozhodnutí o stanovení daně za tato zdaňovací období.
2. Dne 16. 11. 2020 soud obdržel z datové schránky zástupce žalobkyně zpětvzetí žalob. V tomto podání žalobkyně připomněla, že předmětné daňové kontroly již byly v mezidobí ukončeny a že na pouhé deklaraci nezákonnosti již netrvajícího zásahu žalobkyně nemá zájem. Žalobkyně však v této situaci požaduje o přiznání náhrady nákladů řízení podle 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s., neboť žaloby bere zpět pro jednání žalovaného, který daňové kontroly ukončil. V této souvislosti též zdůrazňuje, že žalovaný po podání žalob neučinil žádný krok směřující k možnému rozšíření kontrolní činnosti nad rámec daňových povinností souvisejících s obchodem žalobkyně se surovým řepkovým olejem a že po skončení daňových kontrol žalovaný žalobkyni vyplatil nadměrný odpočet ve výši, kterou nikdy nezpochyboval. Neexistovaly tedy žádné skutečnosti, které by žalovanému bránily ve vyplacení nesporné části nadměrného odpočtu ve smyslu rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 14. 5. 2020, C-446/18 A. C..
3. Podle ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s. soud řízení zastaví, jestliže vzal navrhovatel svůj návrh zpět.

4. Protože žalobkyně vzala své žaloby v plném rozsahu zpět, rozhodl soud v souladu s dispoziční zásadou o zastavení řízení.
5. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 8 s. ř. s., podle nějž, jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud přiznat účastníkovi, který měl ve věci alespoň částečný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení i v těch případech, kdy tento zákon stanoví, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo, a to ve spojení s § 60 odst. 3 větou první s. ř. s., podle nějž v případě, že řízení bylo zastaveno nebo žaloba odmítnuta, nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.
6. Soud předně konstatuje, že neshledává důvodným tvrzení žalobkyně, že vzala žaloby zpět z důvodu postupu žalovaného. Soudní řád správní i soudní praxe jednoznačně počítá s tím, že po ukončení sporného zásahu lze po úpravě žalobního petitu meritorně posoudit otázku zákonnosti napadeného zásahu správního orgánu, přičemž skončení sporných daňových kontrol a vyplacení nadměrných odpočtů nikterak nenaznačovaly tomu, že by žalovaný v tomto případě uznal důvodnost uplatněných žalobních námitek. Nejedná se tak o případ, jenž by bylo možné podřadit pod ustanovení § 60 odst. 3 větu druhou s. ř. s. a je třeba aplikovat větu prvou téhož ustanovení.
7. Soud nicméně konstatuje, že v tomto případě, kde zákon stanoví, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, shledal existenci důvodů hodných zvláštního zřetele, jež opodstatňují přiznání náhrady nákladů řízení žalobkyni, a to v poloviční výši, již soud považuje přiměřenou dané situaci. Je totiž třeba připomenout, že tvrzení žalobkyně o nezákonnosti zadržování části nadměrných odpočtů, jež nebyly rozsahem skutečností prověřovaných v daňových kontrolách, se nakonec ve výsledku ukázaly být oprávněnými. Je pravdou, že zdejší soud původně zásahové žaloby rozsudkem ze dne 1. 11. 2016, č. j. 48 Af 27/2016-31, zamítl, jelikož zastával názor, že zahájení daňových kontrol nebylo nezákonným zásahem a vyplacení daňovou kontrolou nedotčené části nadměrných odpočtů bylo možné vymoci nečinností žalobou. Ke kasační stížnosti žalobkyně však Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) rozsudkem ze dne 31. 5. 2017, č. j. 6 Afs 287/2016-22, rozsudek zdejšího soudu zrušil, jelikož v souvislosti s kasační stížností žalovaného v jiné věci (protiústavně a v rozporu s unijním právem) dospěl k závěru o nemožnosti částečného vyměření nadměrného odpočtu za období prověřovaná daňovou kontrolou. Teprve v důsledku nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 2. 2019, sp. zn. II. ÚS 819/18, ve věci jiného stěžovatele a rozsudku SDEU ze dne 14. 5. 2020, C-446/18 A. C., jenž byl vydán v řízení o kasační stížnosti v jiné věci žalobkyně vedené NSS pod sp. zn. 1 Afs 271/2017, došlo ke zvrácení původního závěru NSS a ukázalo se, že požadavky žalobkyně týkající se nadměrných odpočtů jsou oprávněné a že je bylo třeba uplatňovat cestou nečinností žaloby, jak již zdejší soud rozhodl v původním rozsudku. Ovšem v případě jiného stěžovatele NSS současně v rozsudku ze dne 9. 6. 2020, č. j. 1 Afs 22/2020-34, dovodil, že po vyměření daně jako celku, aniž by bylo vyhověno předcházejícímu požadavku na částečné vyměření, je možné výjimečně nečinností žalobu transformovat na žalobu zásahovou.
8. Lze tedy říci, že v konečném důsledku lze považovat žalobkyni za částečně úspěšnou, přičemž mimořádná právní složitost a obtížnost prosazení oprávněného právního názoru žalobkyně doprovázená nutností překonání názoru NSS si vyžadovala nemalé náklady, přičemž žalobkyně nemohla po většinu doby ani předpokládat, jakou procesní cestou (volbou jakých žalobních typů) má svůj, v dané části oprávněný požadavek prosadit. Tyto mimořádné okolnosti tedy opravňují soud k tomu, aby v zájmu spravedlivého řešení

přiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení. Protože se však tyto důvody netýkají části zásahových žalob zpochybňující zákonnost zahájení daňových kontrol (pro ně plně platí závěry vyslovené v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 1. 11. 2016, č. j. 48 Af 27/2016-31, vůči nimž se NSS ve zrušujícím rozsudku nijak nevymezil), bylo možné náhradu nákladů řízení přiznat jen v poloviční výši.

9. Žalobkyně v řízení vynaložila náklady řízení v celkové výši 46 148,88 Kč sestávající z odměny advokáta po 5 100 Kč [odpovídající tarifní hodnotě 100 000 Kč, viz ustanovení § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a závěry rozsudku NSS ze dne 21. 7. 2010, č. j. 1 Afs 96/2007-89, č. 2149/2010 Sb. NSS, jež jsou aktuální i po změně výpočtu výše odměny provedené vyhláškou č. 486/2012 Sb. s výjimkou pasáže o soudním poplatku, která ztratila na aktuálnosti v důsledku změny právní úpravy soudních poplatků] za šest úkonů právní služby [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žalob, replik, kasační stížnosti a vyjádření po zrušení původního rozsudku a účast u jednání soudu dne 1. 11. 2016 v trvání do dvou hodin podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu], z odměny za jeden půlúkon po 2 550 Kč (zpětvzetí podle § 11 odst. 2 a 3 advokátního tarifu), z 10 paušálních částek jako náhrad hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu (zde se § 12 odst. 3 advokátního tarifu neaplikuje – viz např. výpočet v odst. 82 rozsudku NSS ze dne 13. 11. 2014, č. j. 9 Afs 80/2013-58), z náhrady za promeškaný čas 6 půlhodin po 100 Kč dle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, z cestovného dle § 13 odst. 5 advokátního tarifu, § 157 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, a § 1 a § 4 vyhlášky č. 385/2015 Sb. ve výši 1 389,57 Kč odpovídajícího náhradě jízdních výdajů na trase mezi sídlem substituta zástupce žalobkyně a sídlem soudu (Hradec Králové-Praha) a zpět osobním automobilem O. Z. T. při vzdálenosti tam a zpět celkem 240 km, spotřebě v kombinovaném provozu 6,7 l benzínu (95 oktanů) na 100 km, sazbě základní náhrady 3,80 Kč/km a průměrné ceně paliva 29,70 Kč/l a ze soudních poplatků za podání žalob a kasační stížnosti ve celkové výši 9 000 Kč. K tomu je třeba přičíst náhradu daně z přidané hodnoty ve výši 8 009,32 Kč odpovídající 21 % z uvedených částek (s výjimkou soudních poplatků), protože zástupce žalobkyně je plátcem této daně. Náhradu nákladů řízení za půlúkon v podobě návrhu na zastavení řízení z důvodu uspokojení žalobkyně (podání ze dne 21. 10. 2020) soud žalobkyni neuznal jako účelně vynaložený náklad, neboť se jednalo o podání zcela neadekvátní dané procesní situaci, a tedy neúčelné. Polovina shora vyčíslených nákladů řízení, jež žalobkyni náleží, po zaokrouhlení tedy činí částku 23 075 Kč.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí není kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s.].

Praha 23. listopadu 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu